

Sygnatura akt XII C 90/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Małecka

Protokolant: protokolant sądowy Katarzyna Michalewska

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko R. K.

przy uczestnictwie Stowarzyszenia (...) z siedzibą w L.

o zapłatę

I. powództwo oddala;

II. kosztami procesu obciąża powoda i w związku z tym zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 10.817 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. oddala wniosek Stowarzyszenia (...) z siedzibą w L. o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 21 listopada 2017 roku **powód - Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.** domagał się w postępowaniu upominawczym zasądzenia od pozwanego kwoty 225.383,86 zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 11.270 zł, kosztów zastępstwa procesowego 7.217 zł.

W uzasadnieniu powód podał, że pozwany w dniu 6 lutego 2012 roku zawarł umowę bankową z (...) Bank (...) S. A. na podstawie której otrzymał, jak wskazano – określoną kwotę pieniężną, w zamian za zobowiązanie do określonych warunków zwrotu tejże kwoty. Jednocześnie, powód podniósł, że nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank (...) S. A. w G. na rzecz (...) Bank S. A. w W.. Następnie powód wskazał, że pozwany nie wywiązał się z przyjętego zobowiązania, wobec czego kwota należności stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia i pozwany został wezwany do zapłaty całej kwoty pieniężnej, co nie przyniosło pożądanego skutku. Wobec tego, (...) Bank S. A. dokonała cesji wierzytelności na rzecz powoda, tj. Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. Na dowód istnienia wierzytelności powód przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 21 listopada 2017 r.

W dniu 5 grudnia 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Okręgowym w Poznaniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie, pismem z dnia 20 grudnia 2017r., **pozwany R. K.** złożył sprzeciw od nakazu zapłaty i wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany wskazał, że powód nie wykazał istnienia wierzytelności, zarzucił brak legitymacji czynnej po stronie powodowej oraz błędne wyliczenie kwoty dochodzonego roszczenia.

W treści uzasadnienia, pozwany zarzucił przedłożonemu przez stronę powodową na dowód istnienia wierzytelności wyciągowi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego brak mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym, z czego w konsekwencji wywodził, iż przedłożenie tego rodzaju wyciągu pozbawionego mocy dowodowej nie świadczy o istnieniu wierzytelności, jej wysokości oraz o skuteczności dokonania jej cesji. Ponadto, pozwany zarzucił stronie powodowej brak przedstawienia dowodów świadczących o skutecznej cesji wierzytelności na jego rzecz oraz dokumentów uzasadniających wysokość dochodzonej należności.

Pismem z dnia 13 marca 2018 r. do strony pozwanej w toczącym się postępowaniu przystąpiła organizacja pozarządowa – Stowarzyszenie (...) tempore” z siedzibą w L., jednocześnie wnosząc zgodnie z żądaniem pozwanego o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lutego 2012 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. zawarł z R. K. umowę kredytu gotówkowego nr (...), na kwotę 160.000,00 zł na dowolny cel konsumpcyjny. Umowa została zawarta na czas określony do dnia spłaty ostatniej raty Kredytu, tj. do 20 stycznia 2022 roku, przy czym termin pierwszej raty kredytu przypadł na dzień 20 lutego 2012 roku (§7 pkt 1 umowy). Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która na dzień zawarcia Umowy wynosiła 14,90% w stosunku rocznym (§ 3 pkt 1 umowy).

Strony w umowie zastrzegły możliwość wypowiedzenia umowy (§ 12 pkt 1 umowy). Bank mógł wypowiedzieć umowę w razie utraty przez Kredytobiorcę zdolności kredytowej albo w przypadku niedotrzymania przez Kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu. Zgodnie z § 12 pkt 1 umowy Bank powinien zawiadomić Kredytobiorcę o wypowiedzeniu Umowy w formie pisemnej listem poleconym.

Dowód: umowa kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 3 lutego 2012 roku (k.

Dnia 26 października 2015r. doszło do połączenia (...) Bank (...) S. A. w G. z (...) Bank S. A. w W. (bezsporne).

Dnia 22 grudnia 2016r. doszło do przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, na podstawie którego (...) Bank S.A. w W. sprzedał powodowi wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego z tytułu umowy kredytu gotówkowego nr (...), na kwotę 160.000,00 zł zawartej 6 lutego 2012r.

Jak wynika z wyciągu z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, zdaniem powoda, stan zadłużenia pozwanego na dzień 21 listopada 2017r. wynosi 225.383,86 zł

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 22 grudnia 2016r. (k. 8 – 11, 50-55 akt) , wyciąg z dnia 21.11.2017r. (k. 7 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie kserokopii dokumentów urzędowych i prywatnych zgromadzonych w aktach sprawy.

Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Również Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne z urzędu. Wiarygodność kserokopii dokumentów również nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej

kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 225.383,86 zł, wynikającej z umowy kredytu gotówkowego nr (...) zawartej dnia 3 lutego 2012 roku.

Zgodnie z treścią art. 69 ust 1 i 2 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (t.j. Dz. U. 2017.1876 – j.t.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W sprawie bezsporne było, że pozwanemu została przekazana kwota objęta umową kredytu.

Sporne natomiast było, czy w momencie złożenia powództwa istniała wymagalna wierzytelność wynikająca z braku wypełnienia przez pozwanego warunków zawartej z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. umowy kredytu. Powód, powołując się na skuteczne przeniesienie wierzytelności banku względem powoda na swoją rzecz – winien wykazać, iż roszczenie istnieje oraz, że jest wymagalne.

Co istotne, strona pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia przedmiotowej umowy.

Kwestionowała natomiast m.in. skuteczność przelewu wierzytelności w oparciu o załączoną przez stronę powodowa umowę z dnia 22 grudnia 2016r.

W ocenie Sądu, zarzuty pozwanego w tym zakresie uznać należy za chybione i złożone jedynie na użytek niniejszego postępowania. Strona powodowa w należyty sposób wykazała przelew wierzytelności z (...) Bank S. A. w W. na rzecz powoda, a załącznik nr 1 fakt sprzedaży wierzytelności przysługującej cedentowi wobec pozwanego. Na podkreślenie jednak zasługuje, że zawarcie umowy cesji nie może stwarzać dla powoda żadnych udogodnień dowodowych. Tym samym powód winien wykazać nie tylko istnienie, ale także wysokość dochodzonej wierzytelności, tak jak byłby do tego zobowiązany wierzyciel pierwotny. Pozwany stał natomiast na stanowisku, że strona powodowa nie wykazała swojego roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości, podnosząc że nie zostało wskazane od jakich kwot, według jakiej stawki oraz za jaki okres były naliczane odsetki oraz, że powód nie przedłożył oświadczenia o wypowiedzeniu umowy wraz z dowodem nadania tego oświadczenia przesyłką poleconą oraz zwrotnym potwierdzeniem odbioru pisma.

Sąd podzielił argumentację strony pozwanej odnośnie tego, że strona powodowa nie wykazała swojego roszczenia. Podkreślenia przy tym wymaga, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten zawiera zasadniczo dwie reguły ogólne: po pierwsze każdy fakt powoływany przez stronę winien być udowodniony. Po drugie ciężar dowodu danego faktu znajduje się po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W zaistniałej sytuacji istotną jest druga z norm wynikających z powołanego przepisu. Stanowi ona tzw. "ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu". Dokonując wykładni ww. normy, przyjmuje się iż, w procesie ciężar dowodu spoczywa na powodzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1971 r., sygn. akt II PR 313/69, OSN 1970, nr 9, poz. 147). W związku z powyższym, to właśnie strona powodowa ma za zadanie wykazać zasadność swoich roszczeń poprzez przywołanie dowodów na poparcie wysuwanych twierdzeń. W zaistniałym stanie faktycznym strona powodowa nie dopełniła ww. obowiązku. Przedstawione przez nią dowody nie wystarczyły na uznanie odpowiedzialności pozwanego.

Strona powodowa nie wykazała, by wierzyciel pierwotny wypowiedział umowę o kredyt, zgodnie z warunkami wynikającymi z umowy z dnia 3 lutego 2012r. (nie przedstawiła żadnych dokumentów, ani nie opisała nawet w swoich pismach procesowych kiedy miałyby dojść do wypowiedzenia umowy kredytu i czy zostało ono doręczone stronie

pozwanej i ewentualnie w jakim terminie). Twierdzenia powoda zawarte w pozwie, a podnoszące jedynie, że do wypowiedzenia doszło, uniemożliwiły Sądowi jakąkolwiek weryfikację stanowiska powoda w tym zakresie.

Zgodnie bowiem z treścią § 12 pkt 1 umowy kredytu, Kredytobiorcy winna zostać wypowiedziana umowa kredytu z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia w przypadku wypełnienia się przesłanek przewidzianych wskazanym paragrafem. Strona powodowa nie wykazała, aby do przedmiotowego wypowiedzenia Umowy kredytu doszło. W sytuacji niewykonywania bądź nienależytego wykonywania obowiązków kredytobiorcy, do których przede wszystkim należy terminowe spłacanie poszczególnych rat kredytowych powód miał prawo do wypowiedzenia umowy. Należy więc uznać, że brak przedstawienia dowodu na wypowiedzenie Umowy kredytu nie pozwala stwierdzić, iż roszczenie względem pozwanego stało się wymagalne, a tym samym zasadne do dochodzenia w niniejszym postępowaniu.

W związku z tym, skoro kredyt miał być płatny w ratach do 2022 roku, na chwilę obecną Sąd uznaje, iż strona powodowa nie wykazała, aby doszło do wypowiedzenia umowy i co jest tego konsekwencją, wymagalności roszczenia związanego z zapłatą całego kredytu.

Tym samym Sąd zaaprobował argumentację strony pozwanej, która podnosiła, że powód nie wykazał roszczenia zarówno co do zasady, jak i co do wysokości (co do sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem zarówno w zakresie należności głównej jak i w zakresie odsetek). Na podkreślenie również zasługuje, iż umowa z 2 lutego 2012r. obejmowała kredyt gotówkowy z oprocentowaniem zmiennym oraz że zgodnie z warunkami łączącej strony umowy, spłata kredytu miała następować w ratach kapitałowo-odsetkowych (par. 3 pkt 4 umowy). Tym samym, bez szczegółowego przedstawienia wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem, w tym należności głównej, podanie daty wymagalności całego kredytu, kwoty odsetek (ze wskazaniem zmiennych stóp procentowych w stosunku rocznym par 3 pkt. 5 Umowy) nie jest możliwe dokonanie weryfikacji roszczenia powoda.

W związku z niewykazaniem roszczenia zarówno co do zasady jak i co do wysokości, nie było konieczności merytorycznego odnoszenia się do podniesionego przez Stowarzyszenie (...) z L. zarzutu przedawnienia.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Koszty postępowania obciążają stronę przegrywającą proces, która zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej koszty niezbędne dla celowego dochodzenia jej praw i celowej obrony. W niniejszej sprawie powództwo zostało oddalone w całości, w związku z czym powód winien zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty postępowania wynoszące 10.817 zł. W skład tej kwoty wchodzi: opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa (17 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 10.800 zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz. U. 2015.1804).

W punkcie 3 wyroku Sąd oddalił wniosek Stowarzyszenia (...) z siedzibą w L. o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, uznając, iż wkład merytoryczny to niniejszego postępowania był znikomy i nie miał wpływu na powzięty osąd wyrażony w wyroku. Przyczyną oddalenia powództwa było bowiem uznanie, że powód nie wykazał istnienia i wymagalności roszczenia, natomiast stowarzyszenie podnosiło przedawnienie roszczenia objętego pozwem. Tym samym, wobec fakultatywności przyznania zwrotu kosztów procesu wynikającej z art. 107 KPC na rzecz interwenienta ubocznego, Sąd orzekł jak powyżej.

/-/ SSO Małgorzata Małecka